

Arrest

nr. 294 570 van 22 september 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 september 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 13 september 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2023.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart dat zij op 26 mei 2023 België is binnengekomen. Zij dient op 26 mei 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Uit vingerafdrukkenonderzoek bleek dat de vingerafdrukken van verzoekster reeds op 17 mei 2023 genomen werden in Polen, wegens een verzoek om internationale bescherming. Op 2 juni 2023 werd een overnameverzoek gericht aan Polen. Op 6 juni 2023 hebben de

Poolse instanties zich in toepassing van art. 18.1 c) van de Dublin III-Verordening akkoord verklaard met de overdracht van verzoekster.

Op 27 juni 2023 beslist de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Op 20 juli 2023 dient verzoekster een beroep tot schorsing en nietigverklaring in tegen voormelde beslissing. Dit beroep is hangende en gekend onder het rolnummer 297.511.

Op 13 september 2023 wordt verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk. Op 13 september 2023 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALED PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de mevrouw, die verklaart te heten,

naam : X

voornaam : X

geboortedatum : X

geboorteplaats : Ordzhonikldzevskaya

nationaliteit : Russische Federatie

en haar kinderen:

naam : X

voornaam : X

geboortedatum : X

geboorteplaats : Nazran

nationaliteit : Russische Federatie

naam : X

voornaam ; X

geboortedatum : X

geboorteplaats : Sunzha

nationaliteit : Russische Federatie

worden teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en overgebracht naar de FITT-woning te Tubize om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Polen, op basis van het Dublinakkoord van 06.06.2023, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd haar betekend op 30.06.2023, met een termijn van 10 dagen.

Op 20.07.2023 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW). Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Polen wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de RW te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 27.06.2023.

De betrokkene werd op 13.09.2023 gehoord door de politie van PZ Limburg Regio Hoofdstad en verklaart dat zij niet wil terugkeren naar Polen omdat zij er een plaats kregen die niet goed was. De betrokkene stelt dat Polen ook veel mensen terug naar Rusland stuurt en dat willen ze niet.

Er moet opgemerkt worden dat de betrokkene en haar gezin op 17.05.2023 in Polen aangekomen zijn. Uit het Eurodac- resultaat blijkt dat een verzoek om internationale bescherming werd ingediend. Betrokkene kwam op 26.05.2023 in België aan, waar zij opnieuw een verzoek om internationale

bescherming indiende. De betrokkene heeft dus de behandeling van haar verzoek in Polen niet afgewacht en is quasi meteen doorgereisd naar België.

De toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar zij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Polen. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen critérium voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Aan de Poolse instanties werd op 02.06.2023 een terugnameverzoek gestuurd en zij stemden op 06.06.2023 in met het verzoek voor de terugname van de betrokkene (en haar gezin) met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013. Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Polen ingediende verzoek tot internationale bescherming als ingetrokken werd geregistreerd. Conform artikel 18(2) zullen de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar verzoek kunnen hervatten. De Poolse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderden naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Polen een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart zelf geen medische problemen te hebben. Zij verklaart wel dat haar oudste zoon, X, klachten aan de luchtwegen heeft, een vorm van astma, waarvan hij meer last heeft in stresssituaties. Door een arts in het opvangcentrum werd een posttraumatisch stresssyndroom vastgesteld. Betrokkene legt een psychologisch rapport voor, waarin deze diagnose vermeld wordt. Er worden geen documenten voorgelegd, waaruit blijkt dat haar zoon een behandeling volgt of verder wordt opgevolgd door een arts.

Betrokkene brengt aldus geen elementen aan die bewijzen dat haar zoon aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Er moet opgemerkt worden dat Polen een lidstaat is van de Europese Unie, die over een kwaliteitsvolle medische infrastructuur en over bekwaam medisch personeel beschikt, en waar de betrokkene, wanneer nodig en als kandidaat vluchteling, kan genieten van de gezondheidszorg die hij nodig zou hebben. Bovendien zijn de lidstaten onderworpen aan de toepassing van Richtlijn 2013/33/EU tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming en krachtens de artikelen 17 en 19 van die Richtlijn, zijn de autoriteiten verplicht om aan de betrokkene de noodzakelijke medische zorgen te verstrekken. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 27.06.2023. Betrokkene brengt in haar hoorrecht van 13.09.2023 geen andere elementen aan.

Er moet opgemerkt worden dat de Poolse autoriteiten ook hun akkoord gegeven hebben voor de overname van haar echtgenoot, X (X) en hun kinderen X (X) en X (X). De betrokkene zal aldus niet gescheiden worden van haar gezin.

Wat het belang van de kinderen betreft, geeft de aanwezigheid van een minderjarig kind op het grondgebied als zodanig geen recht op verblijf. De overdracht naar Polen betekent niet noodzakelijk een schending van het belang van het kind. De betrokkene toont niet aan of specificiert niet hoe een gedwongen terugkeer, waarbij haar kinderen van hun vertrouwde omgeving worden gescheiden, een verstoring effect zou hebben en hoe dit in strijd zou zijn met hun belangen. De betrokkene was op de hoogte van het precaire karakter van het verblijf van haar gezin op het grondgebied gezien het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27.06.2023 (bijlage 26 quater), aan haar betekend op 30.06.2023. Bovendien is het in het belang van de kinderen om niet van hun ouders te worden gescheiden. Dit

impliceert dat wanneer de ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij België dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders, kunnen opgroeien. Gelet op het precair verblijf van ds betrokkene on haar echtgenoot in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH, arrest nr. 30/2013 van 07.03.2013; RW, arrest nr. 152.980 van 21.09.2015; EHRM, arrest nr. 54131/10, § 90, van 12.07.2012). Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden."

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving, genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht, de artikelen 3 en 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt:

"Schending van de beginselen van behoorlijk en goed bestuur o.a. zorgvuldigheidsbeginsel; -Schending van de artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster bij het indienen van huidig verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissing en tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de

bestreden beslissing is zéér actueel aangezien de bestreden beslissingen aan verzoekster en haar familie een leven in België ontzegd wordt en ze reeds het bevel ontving om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar haar land van herkomst ondanks verzoekster van mening is dat ze in haar land van herkomst niet kan terugkeren op grond van artikel 3 van het EVRM en geen kans krijgt om normaal gezinsleven te voeren in de zin van artikel 8 van het EVRM..

Het gaat in casu over een situatie van "uiterst dringende noodzakelijkheid".

Verzoekster kwam naar België op 26 mei 2023 om politiek asiel (internationale bescherming) aan te vragen.

Vroeger verbleef zij enkele dagen in Polen in mei 2023. De vraag tot internationale bescherming in Polen was daar nog niet behandeld.

De aanvraag van internationale bescherming in België werd geweigerd op 27 juni 2023 door de Belgische asielinstanties.

Verzoekster kwam in België omwille van Problemen van haar huidige echtgenoot (partner) de heer X (OV nr. X) en omwille van politieke Problemen van deze laatste en met hem 2 gemeenschappelijke minderjarige kinderen X en X.

U vindt de stukken die hem verplichten om deel te nemen in de oorlog tegen Oekraïne in zijn apart beroep.

Verzoekster is momenteel zwanger en heeft enkele maande zwangerschap (zie stukken 3 in bijlage).

Gelet op haar medische toestand. Zij werd op 15 September 2023 naar het ziekenhuis gebracht wegens pijn in haar buik. Het onderzoek loopt nog en het advies moet nog komen.

Verzoekster moet om deze redenen alle stress te vermijden. De verwijderingsmaatregelen kunnen nefaste invloed hebben op haar gezondheidstoestand.

Zie medische stukken van het dossier, een verslag van de arts zal eventueel nog komen.

De medische opvolging dient immers noodzakelijk in België te gebeuren.

Bovendien dient verzoekster in goede omstandigheden te verblijven om fatale gevolgen te vermijden t.a.v. haar vrucht en haar eigen gezondheid.

Het verblijf in gesloten unit is in dergelijke situatie strijdig met artikel 3 van het EVRM.

De medische documenten in het dossier tonen de zwangerschap van verzoekster met verzwarende omstandigheden (buikpijn en andere) kunnen bezwaarlijk worden tegengesproken.

Dat is momenteel de voornaamste reden waarom verzoekster niet kan terugkeren naar Polen of naar het land van herkomst.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met het feit dat verzoekster zwanger is en dat de zwangerschap bovendien met moeilijkheden loopt.

De tegenpartij houdt geen rekening met deze dingen wat tot ernstige gevolgen kan leiden.

De bestreden beslissing gaat voorbij de gevoelige situatie van verzoekster.

w

Er was geen tijd besteed door de Dienst Vreemdelingenzaken om de gevoelige situatie van verzoekster goed te kunnen begrijpen.

Verzoekster heeft tevens haar zieke ouders in België die hulp nodig hebben (stuk 5).

De zoon van verzoekster X is ook ziek.

Haar echtgenoot heeft tevens psychologische Problemen omwille van de gebeurtenissen in het land van herkomst (zie zijn apart verzoekschrift).

Verzoekster heeft tevens politieke Problemen in het land van herkomst omwille van verplichting van haar echtgenoot X om naar de oorlog tegen Oekraïne te gaan.

De terugkomst van verzoekster naar Polen of naar het land van herkomst is strijdig met artikel 3 van het EVRM en dat omwille van haar zwangerschap met moeilijkheden en andere bovengenoemde elementen.

De in de beslissing genoemde weigering van verblijf in de procedure van internationale bescherming werd door verzoekster aangevochten op 20 juli 2023.

Deze procedure loopt momenteel bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder dat in deze zaak een beslissing werd genomen.

Verzoekster verkeert zich momenteel in bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar Polen of naar het land van herkomst omwille van haar moeilijke gezondheidssituatie bovenvermeld.

Bij het huidig beroep van de Vreemdelingenwet werden enkele belangrijke documenten toegevoegd.

Deze documenten tonen dat verzoeksters' terugkeer naar Polen of naar het land van herkomst onmogelijk minstens zeer moeilijk is.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing en dient derhalve huidig verzoekschrift strekkende tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij UDN in.

Haar terugkomst naar het land van herkomst is bijzonder moeilijk en strijdig met artikel 8 van het EVRM.

De in de beslissing genoemde weigering in de procedure uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd door verzoekster aangevochten.

Deze procedure loopt momenteel bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder dat in deze zaak een beslissing werd genomen.

Verzoekster verkeert zich momenteel in bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst en daar onbepaalde tijd te verblijven.

Artikel 8 van het EVRM komt in het gedrang in de hypothese van het terugsturen van verzoekster.

Haar familiale leven speelt momenteel zich uitsluitend in België af.

Een daadwerkelijke familiekeren in hoofde van verzoekster is duidelijk aanwezig in België welke een terugkeer onmogelijk of minstens zeer moeilijk maakt.

Een beslissing tot terugkeer zou een schending uitmaken van het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden.

Dergelijke beslissing zou een zware en ongerechtvaardigde inmenging in het recht van verzoekster op eerbied voor haar privéleven en familiaal leven vormen.

Dergelijke beslissing zou een zware en ongerechtvaardigde inmenging in het recht van verzoekster op eerbied voor haar privéleven en familiaal leven vormen.

Het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens beschermt immers het recht van het individu op eerbied voor zijn privéleven en familiaal leven.

Uit de rechtspraak van het Hof van Cassatie d.d. 19 September 1997 resulteert dat het artikel 8 van het EVRM rechtstreeks effect heeft in het Belgisch recht (Cass., 19 September 1997, nummer JC979J2).

Het artikel 8 beschermt "het recht van elk menselijk wezen om zijn affectieve, seksuele en familiale relaties te beleven in vol respect van zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid" voor de ontwikkeling en ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid (L. Renchon, "La convention européenne et la régulation des relations affectives et familiales dans une société démocratique", in la Miese en oeuvre interne de la Convention européenne des droits de l'Homme, Ed. Jeune Barreau de Bxl, 1994, p. 368-369).

Het artikel 8 dekt tevens verschillende situaties en men kan "als normaalgesproken behorend tot het privéleven" beschouwen "alles wat de persoonlijke gezondheid betreft, de godsdienstige of morele overtuigingen, het affectieve en familiale leven, vriendschapsrelaties, en, onder bepaalde voorbehouden, het beroepsleven en het materiële leven" (Cohen-Jonathan, La Convention Européenne des droits de l'Homme, 1989, p. 368-369).

Het lijkt geen enkel twijfel dat voor verzoekster het samenzijn met haar ouders een fundamenteel element uitmaakt van het privé leven beschermd door het artikel 8 van het EVRM (CICE, arrest Volesky dd. 29 juni 2004, nummer 63627/00); zelf als afwijkingen van dit recht toegestaan kunnen worden onder de voorwaarden voorzien door het artikel 8, alinea 2 van het EVRM, dan nog wordt ten allen tijde de familiale eenheid als principe behouden en mag de scheiding slechts de uitzondering zijn. Paragraaf 2 van voormeld artikel staat enkel inmenging in dit recht toe wanneer er op cumulatieve wijze aan drie voorwaarden wordt voldaan: de inmenging moet voorzien zijn door de wet, zij moet conform zijn met de wettelijke doelstellingen gedefinieerd door deze paragraaf en zij moet noodzakelijk zijn in een democratische maatschappij. Deze laatste vereiste betekent dat de maatregel gerechtvaardigd moet zijn door een gebiedende sociale nood en in proportie dient te zijn met de nagestreefde wettelijke doelstelling (Europees Hof R.M., 13 juli 1995, R.D.E., 1996, p. 755).

De Europese Commissie van de Rechten van de Mens heeft de gelegenheid gehad om te herhalen dat, wanneer de vreemdeling geen familiale banden heeft noch andere banden van sociale integratie in het land waarheen hij wordt geleid, de verwijdering van deze vreemdeling enkel in uitzonderlijke gevallen zou kunnen worden gezien als geproportioneerd (Europees Hof, arrest Djeroud, 23 januari 1991, serie A, nummer 191-B, p. 35-36, § 65).

Een beslissing tot terugkeer zou een inmenging uitmaken in de privé sfeer en in de persoonlijk sfeer van verzoekster omdat zij een scheiding met zich meebrengt van hen met haar vitale entourage, haar sociale en affectieve cirkel.

De Belgische overheden zijn niet alleen gehouden passief er voor te zorgen dat geen enige schade wordt toegebracht aan de vrijheid van het individu om een normaal privé leven of familieleven te leiden, eveneens dienen zij actief er voor te zorgen dat het aan het individu de facto mogelijk wordt gemaakt zijn gezinsleven en privé leven te leiden. Gezien wat voorafging, zou dergelijke beslissing tot terugkeer niet in proportie zijn met het door Uw diensten nagestreefde doel, ook al zou het doel wettelijk zijn, een dergelijke beslissing zou een miskenning zijn van de eerbied verschuldigd aan het privé leven en het familiaal leven van verzoekster en haar ouders, en zodoende ook van het artikel 8 EVRM.

Het wezen derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekster.

Artikel 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke of maatschappelijke realiteit.

Artikel 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke of maatschappelijke realiteit.

Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze mime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip "privé leven" zeer min wordt uitgelegd. Een en ander kadert in het mimet opzet van EHRM om alle rechten vervat in artikel 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon.

Artikel 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks erkent het EHRM dat gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont verdrag onverenigbaar kan zijn.

Dat er gezien de individuele omstandigheden, aldus in hoofde van verzoekster sprake is van buitengewone omstandigheden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvSt, THJS, nr. 24.651, 18 September 1984, R.W., 1984-1985, 946, LAMBRECHTS W. Geschillen van bestuur, 43).

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoeksters

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoekster naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 3 en 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van verbod van foltering en niet respecteren van privé- en gezinsleven.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het wezen derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekster.

Verzoekster houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen."

3.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen erin gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er aan verzoekende partij op 30 juni 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied binnen de 10 dagen te verlaten (bijlage 26quater) betekend werd.

Op het ogenblik dat de verzoekende partij op 13 september 2023 werd aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk, vermocht de gemachtigde vast te stellen dat de termijn voor vrijwillig vertrek (tien dagen) reeds verstreken was.

De verzoekende partij is van mening dat de bijlage 26quater is opgeschort doordat zij beroep aantekende tegen die beslissing en dat daarom ook de bestreden beslissing is opgeschort.

De weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 27 juni 2023 moet rechtsgeldig en uitvoerbaar worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er in het kader van het door de verzoekende partij ingediende beroep anders over zou beslissen. Het feit dat de verzoekende partij op 20 juni 2023 een verzoekschrift tot schorsing en

annulatie van de bijlage 26quater heeft ingediend, doet geen afbreuk aan het privilège du préalable dat rust op de bijlage 26quater.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de terugleiding naar de grens noodzakelijk wordt geacht, ten einde de effectieve overdracht van de verzoekende partij aan Polen te waarborgen. De bestreden beslissing maakt in dit kader melding van volgende elementen: de termijn voor vrijwillig vertrek werd niet nageleefd, de verzoekende partij kan zich door haar advocaat laten vertegenwoordigen in de hangende procedure, zij brengt geen elementen bij die een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM aannemelijk maakt, zij verklaart dat haar oudste zoon aan een posttraumatisch stresssyndroom en een vorm van astma zou lijden maar legt daar geen bewijzen van voor, bovendien beschikt Polen als lidstaat van de Europese Unie over een kwaliteitsvolle medische infrastructuur en over bekwaam medisch personeel, en zal het gezin van de verzoekende partij in hun hoedanigheid van Dublin-terugkeerders toegang hebben tot de gezondheidszorg, een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt want het hele gezin moet het grondgebied verlaten en de verzoekende partij weigert medewerking in het terugkeertraject dat is aangeboden aangezien zij zich niet meer aanbod voor een opvolgingsgesprek.

Verzoekende partij stelt dat een terugkeer naar Polen of het land van herkomst in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM en steunt zich hiervoor op haar zwangerschap, de gezondheidstoestand van haar zoon, de politieke problemen in Rusland en dat haar ouders ziek zijn en hun hulp nodig hebben.

De verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar een terugkeer naar Rusland omdat de bestreden beslissing haar niet verplicht om terug te keren naar Rusland, maar naar Polen. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de Poolse instanties na overdracht van verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming zullen hervatten. De Poolse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de verzoekende partij niet verwijderden naar het land van herkomst zonder een onderzoek van dit verzoek.

De verzoekende partij stelt dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Polen omdat zij op 15 september 2023 naar het ziekenhuis is gebracht wegens pijn in haar buik en naar aanleiding daarvan verder in België zou moeten worden opgevolgd. De verzoekende partij brengt op 21 september 2023 een medisch attest bij waaruit blijkt dat zij op 18 september 2023 in spoed werd opgenomen in een ziekenhuis. De advocaat van de verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat zij is opgenomen omwille van een problematische zwangerschap.

In voormeld medisch attest wordt gesteld: « *La patiente à été hospitalisée dans notre maternité du 18/09/2023 au 09/2023 pour détresse psychologique, contexte social très compliqué.* » Uit voorgaande volgt dat de verzoekende partij niet is opgenomen omwille van een problematische zwangerschap, maar omwille van de stress die haar huidige situatie teweeg brengt. Uit een medisch attest dat bij het verzoekschrift werd gevoegd besluiten de betrokken artsen: “*De patiënt werd onderzocht en behandeld op de spoedgevallendienst in het AZ Sint Maria op 15 – 09 – 2023.*” De artsen stellen: “*Diagnose: actueel klachtenvrij, labo en urineonderzoek zijn geruststellend.*” De artsen stellen voorts dat er een follow-up van een gynaecoloog nodig is. Uit het een medisch attest dat op 21 september 2023 werd bijgebracht blijkt dat de verzoekende partij is behandeld op de “*service de gynécologie*” van het “*Centre Hospitalier Régional de la Haute Senne*”.

Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de verzoekende partij vanuit medisch oogpunt niet naar Polen zou kunnen terugkeren. De zwangerschap van de verzoekende partij vormt dus geen bezwaar voor een terugkeer naar Polen. Bovendien blijkt dat de verzoekende partij in het formulier hoorrecht van 13 september 2023 geen problematische zwangerschap heeft vermeld. De verzoekende partij voegt bij het verzoekschrift een psychologisch rapport van 7 juli 2023 waarbij wordt vastgesteld dat zij lijdt aan gegeneraliseerde angststoornis en waarin een behandeling voor G.A.S. wordt aanbevolen en “*wat activiteit buiten het centrum*”. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij deze behandeling niet kan hebben in Polen. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd dat Polen als lidstaat van de Europese Unie over een kwaliteitsvolle medische infrastructuur en over bekwaam medisch personeel beschikt, en dat de verzoekende partij in haar hoedanigheid als Dublin-terugkeerder toegang zal hebben tot de gezondheidszorg. De verzoekende partij betwist dit motief niet.

De verzoekende partij verwijst naar de gezondheidsproblemen die haar oudste zoon zou hebben, nl. astma en een posttraumatisch stresssyndroom. In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd dat er geen medische attesten werden voorgelegd, zodat er niet kan worden

aangenomen dat de oudste zoon effectief aan een ziekte lijdt die hem verhindert om terug te keren naar Polen. Ook in kader van huidige vordering worden er geen medische attesten voorgelegd. Terwijl er, zelfs indien er zou worden aangenomen dat de zoon gezondheidsproblemen heeft, niet aannemelijk wordt gemaakt dat hij in zijn hoedanigheid van Dublin-terugkeerder geen toegang zou hebben tot de vereiste medische verzorging.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar de problemen die zij in het land van herkomst zou hebben, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing haar niet verplicht om terug te keren naar Rusland, maar wel naar Polen.

Betreffende de bewering dat de ouders van verzoekende partij ziek zouden zijn, wordt vastgesteld dat verzoekende partij geen medische attesten voorlegt en evenmin bewijst dat de ouders effectief van haar afhankelijk zouden zijn.

Een schending van artikel 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoekende partij voert nog een schending aan van art. 8 EVRM omdat haar familiale leven zich in België zou afspelen.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat de gezinscel zou worden verbroken. Zowel verzoekster als haar echtgenoot beiden een weigeringsbeslissing.

Er dient dus geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij niet toont aan dat zij het gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij gaat daar in haar verzoekschrift zelfs niet op in. Verzoekende partij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.

De schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen.

Een schending van de door verzoekster opgeworpen wetsbepalingen en rechtsbeginselen wordt niet aannemelijk gemaakt. Het enig middel is niet ernstig.

3.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

M. MILOJKOWIC